

den provisoriske Anordning af 26de Januar 1849, de saakaldte Arbejderregulationer, at ordne Arbejderforholdene paa Plantagerne paa en for Colonien betryggende Maade saavel for Arbejdsherrerne som Arbejdernes Vedkommende. Dette forment man at opnaae væsenligt gennem Fastsettelsen af Marscontracter med en bestemt Godtgjørelse for en vis Arbejdstid, bestaaende dels i contant Betaling, dels i frit Hus med et lille Stykke Jord til egen Dyrkning (Provisionsgrund) samt Jødemidler, den saakaldte „Allowance“, hvortil endvidere kom forskellige andre Paabud saavel i Arbejdernes Interesse, som sigtende til at beskytte Arbejdsherrerne mod Forsømmelighed o. s. v. fra Arbejdernes Side. Denne Ordning, der vel nærmest indførtes for at danne en Overgangstilstand til det fuldstændigt frie Arbejde, har med enkelte dertil sig sluttende Bestemmelser nu været opretholdt i 30 Aar, og det bør siges, at den, rent materielt, har havt sine store Fordele for Arbejderne, idet den nemlig i en Række uheldige Aar har beskyttet dem mod at lide Nød, medens Opfyldelsen af de Arbejdsherrerne gennem Regulationerne paalagte Forpligtelser ofte har tyngt paa disse i ikke ringe Grad og bidraget meget til den Tilbagegang i Velstand, som har karakteriseret den omhandlede Periode. Men paa den anden Side maa Commissionen formene, at man i denne Periode og navnlig dens sidste Halvdel fra de forskellige heri interesserede Parters Side har taget for lidt Hensyn til det Omslag navnlig i Eiendoms- og Befolkningsforholdene paa St. Croix, som vistnok alt i en tidligere Periode burde have fremkaldt Bestræbelser for en yderligere Udvikling af den Frihed i Arbejderforholdene, hvortil den provisoriske Anordning af 1849 dannede Indledning.

I den første Tid efter Emancipationen var det naturligt, at de frigjorte Plantagenegre fortsatte Arbejdet under den tidligere, dem tilvante Form, og at de saaledes mindre følte det Tvingende i Arbejderregulationernes, deres Frihed indskrænkende Bestemmelser, der paa samme Tid gav dem den samme Sikkerhed for deres Udkomme, som de havde havt under Slaveriet, og desuden betydelig forbedrede deres materielle Stilling; men anderledes stillede det sig efterhaanden for den yngre opvoksende Slægt, for hvem det egentlige Markarbejde, saaledes som det dreves og endnu drives (i en samlet „Gang“ under Opsyn af en „Driver“), var et Møde om Slavetilstanden. De yngre Arbejderes Bestræbelser rettedes derfor snart paa at opnaae de mere privilegerede og bedre lønede Bestillinger paa Plantagerne, eller paa andre, ofte mod Arbejderregulationerne stridende, Maader at skaffe sig forøgede Indtægter. Mange opgave at tage fast Tjeneste paa Plantagerne, og den Trang, som Planterne lige siden Emancipationen have følt til en Forøgelse af deres Arbejdsstyrke, uagtet der er søgt at bøde paa den ved Indførsel af fremmede Arbejdere, og desuden et ikke ringe Antal Eiendomme ere gaaede ud af Sukkerkultur og nu kun drives som Kvægplantager med langt færre Arbejdere, har efterhaanden ledet til en saadan Tingenes Tilstand, at Arbejderregulationerne daglig overtrædes i stor Udstrækning og mange Retninger, og at navnlig den Lighed, som Regulationerne tilstræbte at indføre i Arbejdernes Stilling, ifølge den ved Forholdene selv medførte Udvikling er gaaet over til en Ulighed, der, saalænge Regulationerne bestaae, maa skabe Misforhold med dem.

En Omstændighed, der har havt en ikke ringe Betydning for Udviklingen af Arbejderforholdene, er den Forandring, der i Aarenes Løb er skeet med Hensyn til Eiendomsbesidderne. Ved Emancipationen vare endnu endel Plantager dels eiede, dels bestyrede af Mænd, som i længere Tid, undertiden gennem flere Slægtled, havde været knyttede til Den som Plantagebesiddere; imellem disse og de Eiendommene tilhørende Negere havde der, endog bortset fra den Interesse, som Eierne naturligt maatte have i at bevare Arbejdernes og deres Børns Liv og Sundhed.